

jen obtížně přežívají. Kolem toho se soustředila diskuse mezi P. Grossem (USA) a J. Curranem (GB). Takto formulovaný problém byl P. Grossem, zastáncem řešení mediálních problémů amerického modelu, kritizován a kolem tohoto tématu se rozvíjela zajímavá diskuse.

Zdá se, že ustavit v postkomunistických zemích svobodná média je zajímavá výzva, ale o jejím výsledku není pochopitelně zdaleka rozhodnuto.

Tento názor v jistém smyslu korespondoval s tím, o čem referovali P. Kotlas a O. Šoltys v rozboru volební agendy našich politických stran. Velmi zajímavý příspěvek měla, podle mého soudu, prof. Marju Luristinová, která poukázala na to, že v dynamice transformačního procesu neobstojí vždy akademicky abstraktní členění přisuzující určité zřetelně odlišitelné znaky soukromým, veřejnoprávním a státem řízeným mediálním prostředkům. V našich složitých a proměňujících se podmínkách se někdy prostupují a zaměňují funkce veřejnoprávních a soukromých médií, například pokud jde o servis obci.

Úvodem konference se ujal slova známý odborník v oblasti mediálních studií, James Curran z Velké Británie. Jeho přednáška měla název *Masová média a veřejná sféra: třetí cesta*.

Název odpovídal obsahu. Byl to zajímavý přehled problémů, ale nešťastně zazněl v pro-

středí, kde má termín třetí cesta špatný zvuk. Již zmíněným způsobem na to reagovala prof. M. Luristinová.

Další část konference měla standardní průběh. Pracovníci katedry masové komunikace B. Kopplová a J. Jiráček přednesli historický přehled změn ve struktuře tisku v první polovině 90. let. Zajímavý byl počátek druhého dne, kdy prof. S. Hoyer mluvil o profesionalizaci novinářů a limitech zahraniční pomoci a dr. Šmíd z katedry žurnalistiky o legislativě v mediální oblasti u nás. Závěrem této části konference přednesl, na bohatě dokumentovaném výzkumu, zajímavý časový přehled o změnách postojů k médiím a hodnotících jejich roli prof. W. Donsbach.

Podle mého soudu by analýza, porovnávající tyto změny se změnami u nás, byla na nejvyšším zajímavým úkolem.

Jednání konference se účastnili i někteří aktivní novináři. Vystoupili Rudolf Zeman, Milan Jelínek, R. Tamchyna. A to se zaujetím a kriticky.

Konference byla, podle mého soudu, nejen zajímavá, ale podala svědectví o tom, že při vši rozdílnosti skutečné i reflektované, lze sledovat v zemích procházejících postkomunistickou transformační mnoho podobného. Je toho třeba využít k analýze a poučení. Zde to neznělo jen jako fráze.

Jaroslav Kapr

Problémy europeizace regionu

V roce 1993 se na setkání předsedů politologických společností Maďarska, Rakouska a Slovinska zrodila myšlenka o středoevropské spolupráci mezi členskými organizacemi Mezinárodní společnosti pro politické vědy (IPSA). První regionální konference, zaměřená na politickou kulturu ve střední Evropě, byla organizována v roce 1994 ve Vídni Rakouskou společností pro politické vědy. Zúčastněné země, resp. národní společnosti pro politické vědy z Rakouska, České republiky, Slovenska, Maďarska, Slovinska a Chorvatska se rozhodly pro pokračování užší spolupráce malých středoevropských zemí, které mají podobné pod-

mínky a předpoklady pro řešení problémů, dotýkajících se tohoto regionu.

Cílem druhé konference *Problémy europeizace regionu* bylo analyzovat vnitropolitický vývoj, politický systém a institucionální konflikt v procesu transformace z hlediska předpokládaného budoucího členství v EU a požadavků z toho plynoucích. Konference se konala 5.-7. 10. 1995 v Budapešti a byla pořádána Maďarskou společností pro politické vědy za podpory Rakouského ústavu pro východní a jihovýchodní Evropu, Nadace Friedricha Eberta, Ekonomické univerzity v Budapešti a East West programu Sorosovy nadace.

Úvodem ke konferenci byla veřejná přednáška *Dietera Segerta* (Humboldtova univerzita, Berlín) na téma „Politické strany v procesu europeizace“, která se snažila na základě